

גמ"ר 3060/09/21 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד אהרן גדע

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

03 נובמבר 2022

גמ"ר 3060-09-21 פרקליטות מחוז תל

אביב פלילי נ' גדע

לפני כבוד השופטת שרית קריספין	פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
בעניין:	
המאשימה	
ע"י בא כוחה עו"ד נופל	
נגד	
הנאשם	אהרן גדע
ע"י בא כוחו עו"ד ערד	

גזר דין

ביום 6.1.22, הורשע הנאשם, יליד 1948, על פי הודאתו, בעבירות של גרם מוות ברשלנות, בניגוד לסעיפים 64 ו- 40 לפקודת התעבורה.

כמפורט בכתב האישום, הרי שביום 28.6.21, בסמוך לשעה 18:40 נהג הנאשם ברכב בחולון, ברחוב הופיין, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו למעבר חצייה המסומן בסמוך לבית מספר 51 ובצידו תמרור 306 ותמרור ה-8 מהבהב המתריע על הולכי רגל, המשיך הנאשם בנסיעה רצופה ועל אף שדה הראיה הפתוח בכיון נסיעתו, לא האט, לא בלם ופגע בהולכות הרגל, הגב' צפורה כהן ז"ל (להלן- המנוחה), שישבה בכסא גלגלים ובמטפלת שהסיעה אותה, הגב' אשראפובה, שחצו את מעבר החצייה מימין לשמאל כיון נסיעת הנאשם והספיקו להגיע עד למרכז המעבר שבנדון.

כתוצאה מהפגיעה, נפלה המנוחה מכסא הגלגלים לכביש, פונתה לבית החולים במצב קשה ומותה נקבע פרק זמן קצר ביותר לאחר הגיעה לחדר המיון.

הגב' אשראפובה נחבלה חבלות קלות בגפיים ושחררה לביתה.

לבקשת הסנגור, הופנה הנאשם אל שירות המבחן ואל הממונה על עבודות השירות, כאשר המאשימה מצדה לא התנגדה למתן תסקיר, אך טענה כי עמדתה בתיק זה הנה לעונש של מאסר ממשי ולכן אין טעם לבחון את התאמת הנאשם לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

בהחלטתי קבעתי כי אני נעתרת לבקשת ההגנה במלואה, אך הבהרתי כי אין בכך כדי להעיד על העונש שבית המשפט ייגזור בסופו של יום על הנאשם.

בתסקיר שירות המבחן מיום 8.6.22, בתמצית ומבלי לפגוע בצנעת הפרט, פורטו נסיבות חייו של הנאשם, מצבו הרפואי והגופני והיותו אדם נורמטיבי בעל משפחה תומכת. עוד התייחסה קצינת המבחן לקבלת אחריות מלאה מצד הנאשם לגרם התאונה, תחושות אשמה וצער עמן הוא מתמודד והמליצה על עונש של מאסר בעבודות שירות, לתקופה המקסימלית בחוק, לצד צו מבחן, פיצוי למשפחת המנוחה ופסילת רישיון נהיגה.

הממונה על עבודות השירות, בחוות דעתו מיום 6.9.22, מצא כי הנאשם אינו כשיר כלל לביצוע עבודות שירות, " **אי כשירות טוטאלית**" כהגדרתו, נוכח מצבו הגופני, כמפורט בחוות הדעת, לרבות העובדה כי אינו עובד מזה 30 שנים וגם נוכח דברי הנאשם עצמו, כי אינו יכול לעמוד בתנאים הפיזיים הנדרשים.

ביום 8.9.22, שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש, עתר הסנגור למתן חוות דעת נוספת של הממונה על עבודות השירות וכן, טען כי אינו ערוך לטיעונים לעונש, נוכח האמור בחוות הדעת שניתנה.

בהחלטתי, כמפורט בפרוטוקול, דחיתי את שתי הבקשות ובהמשך, עתר הסנגור שוב לדחיה, לצורך הגשת בקשה לעיכוב הליכים ליועץ המשפט לממשלה. בהחלטתי, כמפורט בפרוטוקול, התייחסתי לכך שבני משפחתה של המנוחה התייצבו לדין וקבעתי כי אין לסנגור להלין אלא על עצמו אם לא נערך לאפשרות כי הנאשם, נוכח גילו ומצבו הרפואי, ימצא לא כשיר לעונש של מאסר על דרך עבודות שירות. על אף כל האמור, נעתרתי לבסוף לבקשת הדחיה, על מנת שלא לפגוע בנאשם עצמו, תוך חיוב ההגנה בהוצאות.

ביום 2.10.22, הציגו הצדדים ראיות לעונש וטענו את טיעוניהם.

תביעה

ראיות לעונש

ב"כ המאשימה הגיש את הראיות הבאות: תל/1- מצגת העוסקת במנוחה והוכנה על ידי בני משפחתה ו- תל/2- גיליון הרשעות קודמות.

כמו כן, העידו ילדיה של המנוחה - מר מאיר כהן, הגב' רחל אורלנץ' ומר רמי כהן, אשר סיפרו כל אחד בדרכו, על ההתמודדות עם הטרגדיה שארעה למשפחתם, על דמותה הדומיננטית והפעילה של המנוחה ועל החוסר שמרגישים הם, נכדיה וניניה, מאז לכתה.

ב-תל/1, ניתן לראות את המנוחה בפעילויות שונות עם בני משפחתה ולהתרשם כי אכן הייתה אישה פעילה ומלאת חיים ואין ספק בליבי כי מותה הותיר חלל עצום בליבם של כל בני משפחתה ומכריה.

מגיליון הרשעותיו של הנאשם, תל/2, עולה כי הוא נוהג משנת 1966 והרשעותיו הקודמות התיישנו.

טיעונים לעונש

בתמצית, התייחס ב"כ המאשימה לערך המוגן שנפגע - קדושת החיים ובטחונם של משתמשי הדרך וטען כי עבירת ההמתה נחקקה על מנת להגן על החברה מהתנהגות רשלנית המביאה לקיפוח חיי אדם או פגיעה בהם ועל מנת להרתיע נהגים מפני אדישות לחיי אדם בכבישים.

עוד נטען כי רמת הרשלנות של הנאשם הייתה גבוהה ובלעדית, שכן, למרות שדה ראייה פתוח בכיוון נסיעתו ותאורה טובה במקום, לא הביט כלל לעבר מעבר החצייה, המשיך בנסיעה רצופה ופגע במנוחה ובנפגעת לאחר שחצו כבר את מחצית מעבר החצייה.

נוכח האמור, טען ב"כ המאשימה, כי יש להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל והגיש מספר פסקי דין לתמיכה

בטיעוניו, לפיהם, מתחם הענישה ההולם במקרה שבנדון הנו מאסר בפועל לתקופה שבין 12 ל-24 חודשים ותקופת פסילה שבין 10 שנים ל-20 שנים.

באשר לעונש הראוי לנאשם בתוך המתחם לעיל, טען ב"כ המאשימה כי מתסקיר שירות המבחן ניתן ללמוד כי הנאשם הנו אכן אדם נורמטיבי ושומר חוק, המביע צער וכאב על הארוע הטרגי, אך המלצת שירות המבחן בדבר עונש מאסר בעבודות שירות, אינה מחייבת את בית המשפט, כאמור בפסיקה.

עוד נאמר, כי הנאשם נוהג משנת 1966, עברו התיישן והוא נעדר עבר פלילי.

לבסוף, ביקש ב"כ המאשימה כי בית המשפט יגזור על הנאשם עונש שלא יפחת מ-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי למשפחת המנוחה שלא יפחת מ-20,000 ש"ח ופסילה לתקופה שלא תפחת מ-10 שנים.

הגנה

ראיות לעונש

הסנגור הגיש מסמכים רפואיים בעניינו של הנאשם, שסומנו נל/1.

מטעם הנאשם, העידה בתו, הגב' אתי סקר, שהביעה את תנחומיה למשפחת המנוחה וסיפרה על השינוי הקיצוני שחל בחייו של הנאשם מאז התאונה - מצבו הנפשי, הגופני, אובדן משקל משמעותי וכן ציינה כי אין בכוונתו לשוב ולנהוג.

טיעונים לעונש

ב"כ הנאשם התייחס תחילה לעובדה שהנאשם הסכים מייד לפסילת רישיונו עד לתום ההליכים והודיע כי בכוונתו לוותר על רישיון הנהיגה לצמיתות, מיד לאחר התאונה.

באשר לתסקיר שירות המבחן, טען ב"כ הנאשם כי יש מקום לאמץ את המלצת קצינת המבחן לעונש מאסר בעבודות שירות וצו מבחן וזאת נוכח מצבו הרפואי הירוד של הנאשם וכן נוכח האמפטיה הרבה שחש הנאשם כלפי משפחת המנוחה וההפנמה של חומרת האירוע, כפי שניתן היה ללמוד, בין היתר, מהאמור בתסקיר לגבי הקבוצה הטיפולית בה נטל הנאשם חלק.

עוד נטען, כי הנאשם נהג וותיק, עם עבר תעבורתי תקין והתאונה נבעה כתוצאה מרשלנות רגעית מצדו ולא בשל דפוס נהיגה רשלני קודם וכי הנאשם נכה צה"ל וכי אינו כשיר לעבודה מזה 30 שנים ומתפרנס מקצבת נכות.

הסנגור שב וחזר על בקשתו, שכבר נדחתה, לשלוח את הנאשם שוב אל הממונה על עבודות השירות ו/או לתסקיר משלים.

הסנגור התייחס לפסיקה רלוונטית, כמפורט בפרוטוקול והגיש את פסקי הדין, שסומנו נל/2.

לסיכום, טען ב"כ הנאשם כי מתחם הענישה ההולם תחילתו ב- 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ולא כפי שטענה המאשימה ולכן, ביקש כי בית המשפט יגזור על הנאשם מאסר בעבודות שירות או לחילופין, מאסר ממשי לתקופה שלא תעלה על חודש ימים ופסילה לצמיתות. הסנגור לא התייחס לסוגיה של פיצוי למשפחת המנוחה.

דין והכרעה

על פי תיקון 113 לחוק העונשין, מתחם הענישה ההולך ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

לאחר קביעת מתחם הענישה, על בית המשפט לקבוע את העונש הראוי לנאשם בנסיבותיו, כאמור בסעיף 40 יא.

באופן נהיגתו, הביא הנאשם לפגיעה בערך הנעלה של קדושת החיים, ערך עליו אנו מצווים להגן כחברה, בכל דרך אפשרית וכן בערך של שמירה על שלומו, ביטחונו ושלמות גופו של הציבור.

סעיף 64 לפקודת התעבורה, שעניינו גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב, קובע כי תקופת המאסר תהיה בין 6 חודשים ל-3 שנים, אלא אם מצא בית המשפט, על פי הנסיבות, כי אין מקום לעונש של מאסר.

סעיף 40 לפקודת התעבורה, קובע עונש של פסילה שלא תפחת מ-3 שנים.

כמו כן, מקובל להטיל עונשי מאסר מותנה, פסילה מותנית, קנס כספי ובמרבית המקרים, גם פיצוי למשפחת המנוחה.

בע"פ 6755/09, ארז אלמוג נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון, מהם העקרונות לפיהם יש לגזור את דינו של מי שהורשע בגרם מוות ברשלנות בתאונת דרכים: **"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות"**.

בע"פ 11786/04 אבו טריף נ' מדינת ישראל כתב כבוד השופט א' לוי כי: **"בתקופה בה התאונות הקטלניות הפכו, למרבה הדאבה, לתופעה המתרחשת כמעט בכל יום, מצווה בית המשפט לומר את דברו בדרך הענישה, כדי לטעת בתודעתם של נהגים את החובה לנהוג בזהירות, תוך הקפדה על הכללים המתחייבים מהדין"**.

באופן דומה נקבע בע"פ 5787/04 **שחאדה נ' מדינת ישראל** :

" תאונות הדרכים המתרחשות בכבישי הארץ חדשים לבקרים בשל נהיגה רשלנית או פזיזה, גובות מחיר יקר מדי בנפש וכבר נפסק על-ידינו לא אחת כי אין מקום לענישה סלחנית מדי במקרים אלה ויש להעדיף את הצורך להעביר לציבור מסר ברור ומרתיע, אלא אם כן מתברר כי קיימות נסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות סטייה מרמת הענישה הראויה".

ואילו בע"פ 6358/10 **מחמוד קבהא נ' מדינת ישראל**, נאמר:

" נוכח ריבוי תאונות הדרכים הקטלניות, המתרחשות כמעט מדי יום ביומו וגובות את חייהם של קורבנות רבים, הביע בית משפט זה את הצורך במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי אלו הנוהגים ברשלנות ובחוסר

אחריות בכבישים... מדיניות הענישה המחמירה והמרתיעה באה לידי ביטוי בכך שעל פי רוב הרשעה בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים מחייבת הטלת עונש מאסר בפועל ופסילת רישיון לתקופה ממושכת.

ברע"פ 2957/12 חן נגד מדינת ישראל, שעניינו אף הוא גרם מוות ברשלנות, נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 30 חודשי מאסר בפועל ו-15 שנות פסילה, תוך שכבוד הש' ג'ובראן קובע:

"אמנם, העונש שהוטל על המבקש אינו עונש קל והוא ברף הענישה העליון בעבירות מסוג זה. אלא שכפי שקבע בית המשפט המחוזי מדובר בעונש ראוי בנסיבות העניין. המבקש הורשע בעבירה חמורה וכבר נפסק כי יש להעניש בחומרה את עברייני התנועה, ובייחוד כאשר למרבה הצער התוצאה של הפרת חוקי התנועה היא תוצאה קטלנית (ראו למשל: ע"פ 7434/04 אלקיעאן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 23.2.2005). בענייננו, מדובר בנסיבות חמורות במיוחד שכן המבקש נהג באופן רשלני ביותר בכך שהגביר את מהירות נהיגתו לפני שהגיע למעבר החצייה וזאת במקום להאט ולבחון האם ישנם הולכי רגל המתכוונים לחצות את הכביש".

ברע"פ 2996/13 נייאזוב ואחרים נגד מדינת ישראל, נאמר:

"... העונשים שהוטלו על המבקשים אינם בכלל אלה בשל רף הרשלנות המשתקף מנסיבות התאונות וחרף הנסיבות האישיות; הם משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהוה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו, ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או תאונות אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקין ככלל בנאשמים נורמטיביים שמעודו והתרשלו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עולמן של שתי משפחות; בראש וראשונה, וברמה עילאית, של משפחת הקרבן שקופדו חיו בשל רשלנות; אליה נכמר הלב. אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו, לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה, ... וכדברי הנשיא שמגר בר"ע 530/84 שפר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (4) 162, 163 "...שאנו דנים בעבירה שאינה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב". מכל מקום, בנסיבות אלה של אבדן חיים, לעובדת מותם של הקרבנות ולקדושת חייהם נודעת חשיבות רבה בענישה; עוד משכבר הימים כתב מ"מ הנשיא זילברג (ע"פ 211/66 שפירא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ(3) 375, 382, (1966)) דברים אלה שלא פג טעמים: "לי נראה כי הוראת המינימום האמורה בסעיף 64 של פקודת התעבורה (נוסח חדש) באה לטעת בלב האזרח יחס של הכרת כבוד מיוחדת בפני קדושת החיים, ולכן משהוכחה רשלנותו של הפוגע הממית שומה עלינו להטיל עליו עונש מאסר, חוץ אם אשמתו היא כקליפת השום ממש - דבר שלא אירע במקרה שלפנינו". על כן ההתחשבות בנסיבות האישיות לפטור ממאסר בפועל תהא במקרים חריגים, וכמובן תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי.... החובה לשמור על חוקי התנועה היא בחינת "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חיו של אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת.... סוף דבר: משקופחו חיי אדם ברשלנותו של נהג, המדיניות השיפוטית היא מאסר בפועל, בהיעדר נסיבות אישיות חריגות מאוד המצדיקות זאת. קשיים אישיים ומשפחתיים הכרוכים בכניסה למאסר הם אינהרנטיים למצב, ועל כן ככלל לא יראו אלה כנסיבות להקלה (עניין אלמוג; עניין מזרחי; עניין הרמוס)....".

יודגש, כי בעניין נייאזוב לעיל, עסקין בשלושה נאשמים שונים, שנגזרו עליהם עונשי מאסר לתקופות שבין 6 חודשים לשמונה חודשים, כאשר לכל אחד מהנאשמים, נסיבות אישיות קשות, כמפורט בהחלטתו של בית המשפט העליון, שדחה את שלושת הערעורים.

מן האמור עולה, כי רק בשל נסיבות מיוחדות וחריגות, יימנע בית המשפט מהטלת עונש מאסר בפועל על מי שהורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות ולרמת הרשלנות, משקל מכריע בגזר הדין.

באשר לדרגת הרשלנות בנהיגתו של הנאשם, שהיא אמת המידה המכריעה באשר לענישה הראויה בתיקים מסוג זה, כאמור בפס"ד אלמוג לעיל, אני סבורה כי מדובר ברמת רשלנות גבוהה ובוודאי שלא ברשלנות נמוכה ורגעית, כפי שטען ב"כ הנאשם.

לעניין זה, של "רשלנות רגעית", נאמר **בעפ"ג 26904-04-14 זוהר נ' מדינת ישראל:**

"...כיוון שהסנגוריה ייחסה משקל רב להגדרת הרשלנות כרשלנות רגעית נאמר את הדברים הבאים:

בתיקי התאונות ככלל וגרימת מוות ברשלנות ביניהם מדובר תמיד ברשלנות רגעית, שהרי אין מדובר במעשים מתוכננים. תאונות דרכים טיבן וטבען שהן נגרמות במשך שניות ספורות ולא מעבר לכך. כיוון שכך הביטוי רשלנות רגעית גם אם הוא נכון לעניין ממד הזמן שמדובר בו, איננו תוחם את גבולותיה של היקף הרשלנות ואיננו מצביע על כך שמדובר ברשלנות קלה..."

הנאשם התקדם לעבר מעבר חצייה, המוכר לו היטב, כך לגרסתו, בנסיעה רצופה, מבלי להאט או לבלום את הרכב, לא הבחין במנוחה, על אף היותה בכסא גלגלים ובנפגעת, שכן לא הביט כלל לעבר מעבר החצייה ופגע בהן לאחר שהגיעו כבר למרכז מעבר החצייה.

חובת הצפיות הראויה, לה יש לצפות מהנהוג ברכב המתקרב למעבר חצייה, נדונה בהרחבה **ע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל** מפיו כב' השופט מ' חשין:

"הסדר החברתי ושיטת המשפט מניחים כי השכל הישר ידריך נהגים בנהיגתם, לצפיה אימתי צפויה סכנה לעוברי דרך; וכך, משיעמדו על קיומה של סכנה ינקטו הנהגים אמצעי זהירות מוגברים במקום שתנאי הדרך מחייבים כי כך יעשו. עם זאת, לעיתים בוחר המחוקק שלא להותיר עניין זה לשיקול דעתו של הנהג, ורואה הוא לנכון להכתיב כללי התנהגות שהכל חייבים לציית להם. כללים מן הסוג הזה נקבעו גם ביחס להתנהגות הנדרשת מנהג רכב בהגיעו למעבר חצייה. וכך, למשל, קובעת תקנה 52 לתקנות התעבורה... מוסיפה ומורה אותנו תקנה 67(א) לאותן תקנות... מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכי-רגל במעברי חצייה, ועל-כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייתו של מעבר חצייה."

הלכה פסוקה היא כי מעבר חצייה הנו מקום מבטחו של הולך הרגל ועל נהג לנקוט במשנה זהירות, בהתקרבו למעבר חצייה.

בעפ"ת 33840-02-12 סובחי נגד מדינת ישראל נאמר:

" סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרי הנהיגה הרשלנית הקלים ביותר נגזרו על הנהגים עונשי מאסר של 6

חודשים בעבודות שירות (ע"פ 4732/02 סורפין נ' מ"י); במקרים של רשלנות חמורה יותר נגזרו עונשי מאסר בפועל לתקופות של 10 חודשים (ע"פ 6755/09 אלמוג נ' מ"י); 13 חודשים (ע"פ (ת"א) 71933/06 קלגסבלד נ' מ"י), במקרה בו נהרגו אם ובנה, ונפצעו שלשה אחרים; 15 חודשים (ע"פ 6358/10 קבהא נ' מ"י) במקרה בו נהרגו שניים ונפצעו ששה; ו- 18 חודשים (ע"פ 6544/07 גראמנת נ' מ"י). במקרים החמורים ביותר נגזרו על הנאשמים 24 חודשי מאסר (ע"פ 8382/03 חילף נ' מ"י פ"ד נ"ח (2) 139, במקרה בו נהרגו שלשה אנשים; ת.פ (חי') 114/01 מ"י נ' טל בן סבח יצחק, במקרה בו נהרגו ארבעה אנשים וע"פ (ת"א) 70632/02 זקרי נ' מ"י); 27 חודשי מאסר (ע"פ (מרכז) 8250-02-08 סובינסקי נ' מ"י, במקרה בו היו שלושה הרוגים); 30 חודשי מאסר (ע"פ 708/10 שלאפה נ' מ"י, גמ"ר (פ"ת) 2404-03-11 מ"י נ' יהודה חן, עפ"ג (מרכז) 4766-07-09 יגמור נ' מ"י, במקרה בו נהרגו אב ובתו.....סקירת הפסיקה דלעיל מצביעה על כך שטווח הענישה בעבירת גרימת מוות בנהיגה רשלנית נע מששה חודשי עבודות שירות, ועד 30 חודשי מאסר בפועל, במקרים החמורים והקשים ביותר".

אסקור בקצרה את הפסיקה שהציגו הצדדים וזאת לצורך קביעת טווח הענישה -

המאשימה

עפ"ת 24573-05-13 פטר נגד מדינת ישראל, שם אישר בית המשפט המחוזי עונש של 15 חודשי מאסר בפועל ורכיבי ענישה נוספים וקבע: "עיון בגזר הדין של בימ"ש קמא מעלה כי הוא קבע, בצדק, את רמת רשלנותו של המערער כרשלנות ברף הגבוה... שכן מדובר במי שפגע במנוחה כאשר חצתה את הכביש במעבר חצייה, תוך שהו אמפר את חובת הזהירות שהיית המוטלת עליו בהתקרבו למעבר החצייה ואת חובתו להאט את מהירות נסיעתו בנסיבות אלה ולהבחין במנוחה מבעוד מועד, כפי שהיה ניתן לראות בתנאי הדרך". בית המשפט התייחס גם לרשלנות תורמת מצד המנוחה ולתסקיר חיובי של שירות המבחן, אך דחה את הערעור על גזר הדין.

גמ"ר 10873-03-19 מדינת ישראל נגד אייזיק, שם קבע בית המשפט כי רשלנותה של הנאשמת הייתה גבוהה וחמורה, שכן פגעה בהולך רגל המנוח שחצה במעבר חצייה והגיע עד למרכז מעבר החצייה, בחסות אור ירוק משותף, בתנאים של ראות טובה וכאשר המקום מוכר היטב לנאשמת. הצדדים הסכימו על טווח ענישה של 9 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל ובית המשפ גזר 11 חודשי מאסר בפועל.

ערעור על גזר הדין נדחה בעפ"ת **1076-09-21 אייזיק נגד מדינת ישראל** ובית המשפט המחוזי קבע, בין היתר: "אין לך פסק דין בנושא זה שלא מציין כי מעבר החצייה הוא ביתו או מבצרו של הולך הרגל ותאונה שמתרחשת בתוך מעבר חצייה מצביעה על רשלנות קשה.... הצומת שבו ארעה התאונה מצוי בקרבת מקום לביתה והיא הכירה אותו הכר היטב. תנאי הראות היו אופטימליים לא הייתה כל סיבה בעולם שלא תבחין בהולך רגל שהלך באיטיות והפסיק לעבור כמחצית מרוחב הכביש". בית המשפט התייחס להיות הנאשמת צעירה נורמטיבית ולתסקיר חיובי בעניינה ובסיפא לפסק הדין, אמר כי גם אם בית משפט קמא היה גוזר 12 חודשי מאסר בפועל, לא היה מקום להתערב בגזר הדין.

רע"פ 5757/22 כמיסה נגד מדינת ישראל, שסדחה כבוד הש' כבובבקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי, בו נדחה ערעור על עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, שניתן במסגרת הסדר טווח מוסכם, בנסיבות של פגיעה בהולכת רגל במעבר החצייה וקבע כי בצדק נגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל וזאת על אף נסיבותיו האישיות והנזק שצפוי להיגרם לו ולמשפחתו בתקופת המאסר.

פסק דין אלמוג לעיל, שם אישר בית המשפט העליון עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, בנסיבות של רשלנות גבוהה.

הגנה

כלל פסקי הדין מתייחסים לעונשי מאסר בעבודות שירות שנגזרו במקרים בהם רמת הרשלנות הייתה נמוכה ולחילופין, מקרים בהם הייתה רשלנות תורמת, ברמה כזו או אחרת, של הנספים בתאונה או של מעורבים נוספים. לא הובאו בפני פסקי דין מנחים או מחייבים, בהם נגזר עונש מאסר בעבודות שירות, כאשר עסקינן ברמת רשלנות גבוהה ואפילו לא רמת רשלנות בינונית, ללא אשם תורם של גורם נוסף ואילו בהקשר לפסיקה של ערכאות מקבילות, כבר נקבע בפסיקה, למשל בע"פ 39563-08-14 **אברהם רפאל נ' מדינת ישראל**: **"הפסיקה, כדרכה של פסיקה, הפוך בה והפוך בה דכולא בה, פסיקה מחמירה לצד פסיקה מקלה"**.

ע"פ 41013-04-13 כרמון נגד מדינת ישראל, שם העמיד בית המשפט המחוזי בחיפה את עונשה של נאשמת, על 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, בנסיבות של רשלנות בינונית, אשם תורם של המנוח והתייחסות לקביעות שגויות של בית משפט קמא במסגרת הכרעת הדין.

עפ"ת 62250-07-17 גולדברג נגד מדינת ישראל, שם העמיד בית המשפט המחוזי בחיפה את עונשו של נאשם, על 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, לאחר שקבע כי רמת הרשלנות בנהיגתו הייתה נמוכה.

גמ"ר 10621-02-18 מדינת ישראל נגד וגנר, שם קבע בית המשפט כי רמת הרשלנות בנהיגתו של הנאשם הייתה נמוכה וגזר עליו עונש מאסר בעבודות שירות.

גמ"ר 2043-07-15 מדינת ישראל נגד טאיב, שם קבע בית המשפט כי רמת הרשלנות בנהיגתו של הנאשם הייתה בינונית ודן אותו לתשעה חודשי מאסר בעבודות שירות.

גמ"ר 1099-11-16 מדינת ישראל נגד מיטרני, שם קבע בית המשפט כי רמת הרשלנות בנהיגתו של הנאשם הייתה בינונית, שכן, הולכת הרגל הקטינה שנהרגה בתאונה, רצה לתוך מעבר החצייה ודן אותו ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות ופסילה לצמיתות.

גמ"ר 3158-05-16 מדינת ישראל נגד ג'בארין, שם קבע בית המשפט כי רמת הרשלנות בנהיגתו של הנאשם הייתה בינונית, התייחס להיותו "בגיר-צעיר", כהגדרת הפסיקה ודן אותו ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות ורכיבי ענישה נוספים.

גמ"ר 5687-12-11 מדינת ישראל נגד אסעד, שם קבע בית המשפט כי רמת הרשלנות בנהיגתו של הנאשם הייתה נמוכה- בינונית, ודן אותו ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות ורכיבי ענישה נוספים.

מכאן, כי טיעוני הסנגור והפסיקה שהגיש, אין בהם כדי ללמד על מתחם הענישה ההולם במקרה שבפני.

להלן פסיקה נוספת באשר למתחם הענישה הנוהג בתיקי גרם מוות ברשלנות-

עפ"ת 11291-06-17 ששון לוי נגד מדינת ישראל, שם נשלח נאשם, בנסיבות דומות לאלו של הנאשם שבפני - בדגש על רמת רשלנות בינונית מחד אל מול גיל מבוגר ומצב בריאותי מאידך, ל-12 חודשי מאסר בפועל.

רע"פ 8576/11 **הילה מזרחי נ' מדינת ישראל** - שם נדונה נאשמת ל-8 חודשי מאסר בפועל, על אף היותה בהריון בסיכון, תוך שכב' השופט א. רובינשטיין מדגיש את מדיניות הענישה הראויה עקב קטילת חיי אדם: **"לא ראינו מקום לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת בנושאי גרימת מוות ברשלנות, שדינה ככלל מאסר מאחורי סורג ובריח במסגרת המאבק בתאונות, ואשר חריגיה מעטים ומקרה זה אינו ביניהם על פי נסיבותיו. חיי אדם קופדו"**.

עפ"ת 40285-10-15 מדינת ישראל נגד פישמן - שם הועמד עונשה של נאשמת, שגרמה למותו של רוכב אופנוע, בנסיבות של אי ציות לאור אדום ברמזור, על 10 חודשי מאסר בפועל, תוך שבית המשפט קובע: **"אנו רואים עם זאת להדגיש, כי הדברים נאמרו ויושמו גם במקרים שבהם לנהגים שהורשעו היו נסיבות קשות ביותר: היריון בסיכון גבוה, אם לילדים קטינים וכיו"ב ועדיין האמירה החד משמעית היתה כי מקום שקופחו חיי אדם ברשלנות של נהג, אין ולא תיתכן ענישה הולמת שאיננה כוללת בתוכה רכיב של מאסר מאחורי סורג ובריח"**.

רע"פ 5263/14 זוהר נגד מדינת ישראל, שם דחה כבוד הש' מלצר, בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב, שהחמיר בעונשו של המערער והעמידו על 16 חודשי מאסר בפועל וזאת בנסיבות של רמת רשלנות "ממשית-חמורה", כפי שהגדירה בית המשפט.

עוד נאמר בעניין זוהר לעיל, בבית המשפט המחוזי: **"הענישה צריכה בראש ובראשונה לתת ביטוי לקדושת חיי אדם, לכך שסתם כך על לא עוול בכפו מצא קורבן התאונה את מותו. ולצד היבט זה - למידת הרשלנות שמדובר בה"**.

האמצעי הענישתי היחיד שאכן מעמיד את חיי האדם במרכז, הוא המאסר. התקופה שבה נשללת מאדם חירותו, מהווה מענה יחיד, ואף הוא "בערבון מוגבל" - לשלילת חייו של הקורבן. אכן, העבריינים בתחום זה הם במקרים רבים אנשים נורמטיביים, שעל-כן הלב נחמץ כאשר הם נשלחים אל מאחורי סורג ובריח".

גמ"ר 10419-06-16 מדינת ישראל נגד האוקיפ, שם נדון נהג מקצועי, אדם נורמטיבי עם נסיבות חיים מורכבות, שגרם למותה של המנוחה ופציעתם של 37 נוסעים נוספים, ל-18 חודשי מאסר, תוך שבית המשפט קבע כי רשלנותו לא הייתה גבוהה ביותר, נוכח ליקויים רבים בתשתיות במקום.

ת.ד. 2133/05 מדינת ישראל נגד ג'אבר, שם גרם הנאשם למותו של נוסע ברכב והוא עצמו נחבל חבלות קשות ביותר, עד כדי נכות צמיתה ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל.

נוכח הנסיבות שפורטו לעיל ובדגש על רמת הרשלנות הגבוהה שמצאתי באופן נהיגתו של הנאשם, אני סבורה כי מתחם הענישה הראוי במקרה שבפני כולל מאסר בפועל, לתקופה שבין 10 חודשים ועד 24 חודשים, פסילה בפועל, לתקופה שבין 10 שנים ועד 20 שנים, מאסר מותנה ופיצוי למשפחת המנוחה.

לא מצאתי בנסיבות המקרה שבפני טעמים לחריגה ממתחם הענישה לעיל - לקולא או לחומרה, כאמור בסעיפים 40ד או 40ה לחוק העונשין וזאת גם לאחר שנתתי דעתי לגילו של הנאשם ומצבו הרפואי.

נוכח כל האמור, באשר לרמת הרשלנות של הנאשם והאחריות הבלעדית שלו לגרם התאונה ותוצאותיה הטרטוריות, הרי שלא ניתן להסתפק בעונש של מאסר בעבודות שירות, כפי שעתרה ההגנה ולא רק מהטעם כי הנאשם אינו כשיר לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות, כאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, הנאשם שבפני הוא בן 74, נכה צה"ל בשיעור של 40% מזה שנים רבות, שאינו עובד בשל מצבו הרפואי ומתקיים מקצבת נכות, אדם נורמטיבי ככלל, נהג וותיק עם עבר תעבורתי תקין לחלוטין.

בנוסף לאמור לעיל, נתתי דעתי לתסקיר שירות המבחן, למסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו של הנאשם, כמו גם לטיעוניה של בתו של הנאשם והנאשם עצמו, אך למרבה הצער, פעמים רבות מוצאים עצמם אנשים נורמטיביים, כדמות הנאשם, אחראים לקיפוח חייו של אדם אחר בתאונת דרכים ואף כי לא ייתכן חולק, שתאונה קטלנית מביאה לשינוי דרמטי גם בחייו של נאשם ובני משפחתו, הרי שאין להלום בין ההשלכות על הנאשם ומשפחתו להשלכות על משפחות ההרוגים או הנפגעים בשל רשלנות הנאשם - **תמיד יינתן משקל בכורה לסבלן של משפחות קורבנות העבירה.**

הנאשם הודה באחריותו לגרם התאונה ותוצאותיה הטרטוריות, הביע צער וחרטה בפני משפחת המנוחה וחסך מבני משפחתה את הכאב הנלווה להתמשכות ההליכים בתיק.

אשר לטענת ההגנה בדבר היות הנאשם אדם נורמטיבי והחשש מהנזק שייגרם לו ולמשפחתו, היה וישלח למאסר, נאמר בעניין קבהא לעיל, על ידי כבוד הש' דנציגר:

"המערער אכן הינו אדם נורמטיבי, בדומה לרבים אחרים הגורמים ברשלנותם לתאונות דרכים שתוצאותיהן קטלניות. כמו כן אין עוררין כי התאונה לה גרם המערער המיטה אסון כבד על משפחות הקורבנות והנפגעים, כמו גם על משפחת המערער ועליו עצמו, שכן עקב התאונה נגרם לו סבל נפשי ופיסי רב. עם זאת, עם כל הצער שבדבר סבורני כי יש ליתן במקרה דנן משקל מכריע לשיקולי הגמול וההרתעה ואין בנסיבותי האישיות של המערער כדי להקטין את הצורך בהעדפת האינטרס הציבורי כי על המורשעים בעבירת גרם מוות ברשלנות יוטל עונש מאסר בפועל, כך שיועבר לכלל החברה מסר חד וברור כי יש להקפיד על חוקי התנועה על מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים, הגובה מחיר כבד מדי יום".

ואילו בעניין זהר לעיל, נאמר:

"לצערנו אין כמעט יום דיונים שבו איננו דנים בתיקים של גרם מוות ברשלנות, הרבה יותר מכפי שהיינו רוצים. זוהי המציאות בכבישי מדינת ישראל ועם כך אנו נאלצים להתמודד. הענישה צריכה בראש ובראשונה לתת ביטוי לקדושת חיי אדם, לכך שסתם כך על לא עוול בכפו מצא קורבן התאונה את מותו. ולצד היבט זה - למידת הרשלנות שמדובר בה. האמצעי הענישתי היחיד שאכן מעמיד את חיי האדם במרכז, הוא המאסר. התקופה שבה נשללת מאדם חירותו, מהווה מענה יחיד, ואף הוא "בערבון מוגבל" - לשלילת חייו של הקורבן. אכן, העבריינים בתחום זה הם במקרים רבים אנשים נורמטיביים, שעל-כן הלב נחמץ כאשר הם נשלחים אל מאחורי סורג ובריח...".

דומה כי דברים אלה, יפים גם למקרה שבפני.

בע"פ 5669/14 לופוליאנסקי נגד מדינת ישראל, התייחס בית המשפט העליון לסוגיה של הטלת עונש מאסר בפועל על נאשם שחלה במחלה קשה וקבע, בין היתר: "מכאן אתה למד כי גם נאשם החולה במחלה קשה, או כזה שהמאסר יסב לו סבל רב וייחודי, עלול להישלח לשאת בעונש מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח. הדברים נכונים גם כאשר עסקינן במי שמצבו הבריאותי רעוע. כבר נפסק כי "[...] מצב בריאותי קשה - איננו צריך בהכרח להקנות לעבריין פטור מעונש מאסר בפועל בגין מעשיו הרעים, ככל שעונש זה מוצדק לגביו לאחר הרשעתו [...]]" (עניין פלוני, פסקה 14). כאשר עסקינן במצב רפואי, ככלל, הנחת המוצא היא כי גורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר ערוכים לטפל באסירים במצבים רפואיים שונים, כולל כאלה שאינם פשוטים כלל ועיקר. את מצבו הרפואי של מי שהורשע בדין יש לאזן עם שיקולים רלוונטיים אחרים, ובכלל אלה הסיכון שנשקף לציבור ממנו. אין אפוא בדברינו אלה משום קביעת כלל שלפיו טענה לקיצור תוחלת חיים נושאת בצידה, מניה וביה, חסינות מפני עונש מאסר בפועל".

במקרה שבפני, מצאתי כי אין במצבו הרפואי של הנאשם, כדי להכריע את הכף באשר לעונש המאסר וחזקה כי רשויות שב"ס, יוכלו להעניק לו טיפול מתאים ולסייע בידיו, ככל הנדרש, במהלך תקופת המאסר.

ברע"פ 1127/18 נג'יב נגד מדינת ישראל, נאמר בנסיבות דומות:

"להשקפתי, התוצאה שאליה הגיעה הערכאה הדיונית אינה חורגת כלל ועיקר ממדיניות הענישה הנהוגה, שהרי השתת עונש מאסר בפועל על מי שהורשע בגרימת מוות ברשלנות, אף לעת שיבה, אינה בבחינת חזון נפרץ (ראו והשוו: רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (20.1.2015)). לפיכך, לא מצאתי כי גזר הדין מושא הבקשה דנן מעורר שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים התערבות בעונשו של המבקש, לא כל שכן בשים לב למשוכה הגבוהה שעליו לצלוח במסגרת בקשה למתן רשות ערעור שני, כפי שהדגשתי לעיל. חזקה על שירות בתי הסוהר כי יגלה רגישות לגילו המתקדם של המבקש וייתן מענה הולם לצרכיו הרפואיים, ככל שהדבר ידרש".

באשר להמלצת שירות המבחן, הלכה היא כי ההמלצה תהווה אחד מהשיקולים שעל בית המשפט לשקול, אך לא מעבר לזה. כך נאמר, למשל, ברע"פ 7257/12, סנדרוביץ נגד מדינת ישראל:

"אשר לטענת המבקש, לפיה שגו הערכאות הקודמות משלא אימצו את המלצותיו של שירות המבחן בענייניו,

הרי שדינה להידחות. המלצותיו של שירות המבחן, כשמן כן הן - המלצות. בית-המשפט אינו כבול לאמור בהן והוא אינו מחויב לפעול על פיהן. עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם -לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה יבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן (ראו, רע"פ 5176/03 סוריאנו נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.06.2003)).

נוכח רמת הרשלנות שמצאתי באופן נהיגת הנאשם וכמפורט לעיל, הרי שלטעמי, מתחייב בעניינו עונש מאסר ממשי.

בענין קבהא לעיל נאמר:

"עם כל הצער שבדבר סבורני כי יש ליתן במקרה דנן משקל מכריע לשיקולי הגמול וההרתעה ואין בנסיבותיו האישיות של המערער כדי להקטין את הצורך בהעדפת האינטרס הציבורי כי על המורשעים בעבירת גרם מוות ברשלנות יוטל עונש מאסר בפועל, כך שיועבר לכלל החברה מסר חד וברור כי יש להקפיד על חוקי התנועה על מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים, הגובה מחיר כבד מדי יום".

בע"פ 52518-07-12 לגטווי נ' מדינת ישראל, נאמר :

"הענישה בתיקים מסוג זה היא לעולם קשה, מכאיבה ומעוררת חיבוטי נפש של ממש, מעבר לקושי האינהרנטי הגלום במלאכת הענישה ככלל. הקושי עניינו בכך, שמרבית העבריינים בתחום זה הם אנשים נורמטיביים, לעיתים קרובות מצטיינים בכל תחומי חייהם האחרים, אנשים תורמים, חיוביים ועדיין, בשל רשלנותם קופדו חיי אדם".

ברע"פ 2996/13 ניאזוב נ' מדינת ישראל, נאמר:

"הם (-עונשי מאסר, ש.ז.א) משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהוה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו, ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או תאונות אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקינן ככלל בנאשמים נורמטיביים שמעו והתרשלו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עולמן של שתי משפחות; בראש וראשונה, וברמה עילאית, של משפחת הקרבן שקופדו חיו בשל רשלנות; אליה נכמר הלב. אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו, לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה, ומאמינים אנו איפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם, בכלל וגם בפרשה שלפנינו. כפי שאמרו זאת בתי המשפט הקודמים בתיקים אלה שלפנינו, מלאכת גזירת הדין בכגון דא קשה היא מן הרגיל, וכדברי הנשיא שמגר בר"ע 530/84 שפר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (4) 162, 163 '...שאנו דנים בעבירה שאינה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב'. מכל מקום, בנסיבות אלה של אבדן חיים, לעובדת מותם של הקרבנות ולקדושת חייהם נודעת חשיבות רבה בענישה; עוד משכבר הימים כתב מ"מ הנשיא זילברג (ע"פ 211/66 שפירא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ (3) 375, 382 (1966)) דברים אלה שלא פג טעמם: 'לי נראה כי הוראת המינימום האמורה בסעיף 64 של פקודת התעבורה (נוסח חדש) באה לטעת

בלב האזרח יחס של הכרת כבוד מיוחדת בפני קדושת החיים, ולכן משהוכחה רשלנותו של הפוגע הממית שומה עלינו להטיל עליו עונש מאסר, חוץ אם אשמתו היא כקליפת השום ממש - דבר שלא אירע במקרה שלפנינו".

בעפ"ת 29485-03-22 מדינת ישראל נגד נדלר, אמר כבוד הש' בורנשטיין:

"ועוד אוסיף כי בתיקים אלה של גרם מוות ברשלנות כתוצאה מתאונות דרכים, נחמץ הלב בשל אובדן חיי אדם וההרס שאין לו תקנה אשר נגרם למשפחת המנוח, אך גם בשל השפעת האירוע על הנאשם ובני משפחתו. מאליו ישאל, איפוא, השואל במה יועיל הדבר לשים את הנאשם, אדם נורמטיבי בכל אורחות חייו, מאחורי סורג ובריח, והכיצד יהיה בכך כדי להחזיר את הגלגל לאחור ולהשיב למשפחת המנוח את היקר לה מכל? אלא שחובתם של שופטים היא - ובמקרה זה מדובר במשא כבד המונח על כתפיהם - לגזור את העונש על פי עקרונות החוק והפסיקה, תוך מתן הדעת לרציונאליים השונים העומדים מאחורי תורת הענישה, ובכלל זאת עקרונות של גמול והרתעה. בסופו של יום, מקום בו נגדעו חיי אדם כתוצאה מרשלנותו של אדם אחר, במיוחד רשלנות ברף הגבוה כבמקרה דנן, אין זה מתקבל על הדעת כי עניינו של אותו אדם יסתיים בעונש שאינו כולל מאסר מאחורי סורג ובריח, כפי שנקבע לא אחת בפסיקה".

בנוגע לרכיב של פיצוי למשפחת המנוחה, הרי שעמדתו העקבית של בית המשפט העליון הנה כי יש מקום למתן פיצוי לנפגעי עבירה בהליך פלילי וזאת כ"סעד מהיר יחסית לנפגע העבירה, על מנת לסייע לו בשיקום חייו" וללא קשר להליך האזרחי - דנ"פ 5625/16 אסרף נ' טווק.

בע"א 9625/16 מדינת ישראל נגד ג'רחי, נאמר: "לנוכח התכליתיות של הפיצוי בהליך הפלילי, ישנה עדיפות לבחור בנתיב של פסיקת פיצוי במישרין ובאופן פרטני לניזוקים העקיפים".

עוד נאמר בענין ג'רחי לעיל, כי "ככלל, שיעור הפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה, אינו נקבע בהתחשב ביכולתו הכלכלית של הנאשם".

המאשימה ויתרה על רכיב של קנס כספי ויש בכך משום התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם. מנגד, יש ליתן משקל בקביעת סכום הפיצוי לכך שילדיה של המנוחה הם בגירים וכי לא נסמכו על שולחנה.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם ל-10 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יאסר כעת ובכפוף לחתימה על ערבות עצמית על סך 10000 ₪, יעוכב ריצוי מאסרו והנאשם יתייצב בבית סוהר מחוז תל אביב - ימ"ר ניצן ביום 3.1.23 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, מרים חייאב רכזת מיין מוקדם - 074-7831077 (במקום 08-9787377)

מירב אבוחצירה רשמת מאסרים נדחים - 074-7831078 (במקום 08-9787336).

דואר אלקטרוני: MaasarN@ips.gov.il

2. אני פוסלת את הנאשם מנהיגה לצמיתות. הפסילה תמנה מהיום ללא צורך בהפקדה.

3. אני דנה את הנאשם ל-8 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המאסר יחול על העבירות בהן הורשע וכן על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנתיים.

4. הנאשם ישלם סך של 12,000 ₪ כפיצוי למשפחת המנוחה וזאת עד ליום 3.1.23.

המאשימה תעביר פרטי בן משפחה של המנוחה, לצורך קבלת הפיצוי, תוך 14 יום מהיום.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ט' חשוון תשפ"ג, 03 נובמבר 2022, במעמד הנוכחים.